

Πάνω στο κάστρο του φεγγαριού
 με τις σκιές των γονιών μου
 και το μικρό μου αδελφό·
 μιὰ ζωή ήσυχη και σιωπηλή
 με το μέγáλωμα του χορταριού
 πλάι στα παλαιά ρυάκια.

Το ξύπνημα του αίματος στο κορμί μου
 με τὰ χάδια απ' τις σκιές των γονιών μου
 και τή ζεστή ματιά του μικρού μου αδελφού
 — καθώς ώρες - ώρες τις νύχτες
 το κάστρο χανότανε στο φεγγάρι
 και μέναν οι κηλίδες στο πρόσωπο τ' ουρανού —
 ήρθε μαζί με τή γνώση για τον άέρα τὰ δέντρα
 και τις χιλιάδες μικρά στρουθιά
 που άνοίγουν υπόγειες σήραγγες
 κάτω από τὰ θεμέλια του νοῦ.

Μεσημέρι ζεστό το πρώτο μεσημέρι
 πάνω στο κάστρο του φεγγαριού
 κι όλα νά λειώνουν μέσ στο πηχτό φῶς
 ν' άνακατεύονται οι αίσθήσεις στη λάβα του πόθου
 κι ή σκέψη φλογισμένο καζάνι μέσ στο μυαλό
 και το κορμι στεγνό και πυρρό
 κι έτοιμο.

Και το βράδυ που ήρθε,
 την ώρα της μοναξιάς της τρέλλας της δύναμης
 βγήκα απ' το κάστρο του φεγγαριού
 κατέβηκα τρέχοντας τις πλαγιές
 και πέρασα απ' τὰ ριζά του πέτρινου όγκου
 σε τούτη τή γή μας.
 Και καθώς έτρεχα άνάμεσα απ' τις χιλιάδες στρουθιά
 χωρίς νά ξέρω ποιός ό κίνδυνος,
 νά τὰ λειώσω ή νά με σκεπάσουν όλόκληρα
 είδα νά τρέχει μπροστά μου
 με μεγάλες δρασκελιές ό μικρός μου αδελφός
 και του φώναξα

— "Ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ! ! . . .